

ριώστερο κι απά τα αστέρια φάνηκε. Ήταν κάτι σαν διαστημοπλοίο, φωτισμένο με κοκκίνο, κιτρινό και μπλε χρώμα. Εφτάσε πάνω απ την ταράτσα μας. Οι γονείς μου, έπεσαν κάτω φοβισμένοι και με τα χέρια τους σκίαζαν τα μάτια τους. Εγώ σαν υπνωτισμένη, έμεινα ισθία κάτω κοιτούσα. Με πλησίασε τόσο πολύ, που άπλωσα το χέρι και το άγγιξα, ανω οι δικοί μου μου φώναζαν «μη!», «οχι!», «πέσε κάτω».

Μολis το ακουμπήσα το ένιωσα πολύ ζεστό, παρ'όλο που ήταν μεταλλικό. Έκανε λιγούς κυκλούς γύρω μου και προσγειώθηκε στην ταράτσα. Τα δυο φωτά, το μπλε και το κιτρινό, έβγαλαν κι έμεινε μόνο το κοκκίνο, που το κοιτούσα θαμπωμένη. Εαφνου, μια πόρτα ανοίξε απο την οροφή και δεκάδες αέριοι εδγαίναν κι εφευγαν μακριά απο κοντά μας. Το κοκκίνο, συνεχώς με τραβούσε κοντά στο «οχήμα». Τέλος παντώς. Για μια στιγμή σκεφτήκα τους γονείς μου και κατάφερα να κοιτάξω πίσω μου. Όμως δε τους είδα. Αρχισα να κρυώνω. Είχα φτάσει πολύ κοντά στο περιεργό αυτό αντίκειμενο και θυμήθηκα πως κάποτε που το άγγιξα ήταν πολύ θερμό.

Έτσι το πλησίασα τόσο, που το σώμα μου έπεσε ολο πάνω του και κολληκα μαζί του κυριολεκτικά.

ΜΑΡΙΑ

36

Περπατούσα με τη Τζενή σ ένα δρόμο χωματινό, που στις άκρες μπήρχαν κυψέλες, πολλές κυψέλες. Αυτός ο δρόμος είχε τέλος. Τελειώνω σε μια μεγάλη, τεραστία κυψέλη, μπροστά. Η Τζενή κρατούσε στα χέρια της τον κοκκίνο στύλο πουχε και χθες στο σχολείο και προχθες και πάντα. Τον ζήτησα, μα μόλις τον άγγιξα, χιλιάδες μελισσες χυθήκαν απ αριστερα και δεξια και μας κογκυλώσαν. Εγίνα ένα σώμα απο δαυτες κι η Τζενή το ίδιο. Μονο ο στύλος ξεχωριζε στα χέρια μου κοκκίνος. Εμένα δεν με τσιμπήσαν, μοναχα χαιρονταν το σώμα μου, λες κι ήταν ανθος βελουδιнос και μυρωδάτος. Άκουσα τη Τζενή να φωνάζει: «Μη στο κόσιλιλι! Το στύλο, Μαιρη, δόσιμου το στύλο, δόσιμου το στύλο, το στύλο...»

Τον πιασαμε κι οι δυο μαζί κι οι μελισσες φυγανε μπροστα στην μεγάλη κυψέλη, μπροστα. Κι εγω με την Τζενή με το στύλο πιασμένο μισο-μισο στα χέρια μας νιώθαμε ελξη, ακατανίκητη κατα και. Και πλησιάζαμε, κοντα, πιο κοντα, πολύ κοντα. Κι είδαμε την πελώρια κυψέλη και τσες βγαλάμε φτερα και γίναμε και μεις μελισσες. Και μπήκαμε μέσα κι είδαμε το στύλο - κοκκίνο - να γελαει, απεκτησε προσωπο, και να χαραζει πάνω στην κερυθρά: ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ — ΜΕΛΙΣΣΟΚΡΑΤΟΣ...

Και μεις μελισσες μαζί με τις μελισσες. Φωνάζαμε το ίδιο κι ο στύλος χαραζε, ώπου έγινε κι αυτός μελισσα και γεμισ ο παπος.